Prins Otto af Danmark
og hans Samtid.

Historisk Roman
af
Bernhard Severin Ingemann.
(Fortsat.)

„Det kunde du have sagt straks, du sære Karl! nu er vi gode Venner for Alvor!" — tog Væbneren hastigt Ordet og rystede hans Haand, medens de atter satte deres Heste i Gang. — „Jeg maatte jo være en Nar, havde jeg noget mod Svensken fordi han er svensk; men en dansk Svensker er mig en Uting, ser du" — vedblev han atter hidsig — „for en slet Konges Styld skal ingen brav Mand slaa Haanden af sit Fædreland — saa heller baade Haand og Hoved af en lumpen" — — Han holdt atter inde og studsede over sin gamle Følgesvends skarpe Blik. — „Det var ikke dig og din Konge jeg mente, men Skaaningerne og vor egen usle Konge" — vedblev han. — „Blev du fredløs og landflygtig for den jammerlige Kong Birgers Styld, saa har du dyrt maattet bøde for din blinde Vedhængenhed til enkelt Hus og Herskab; det er vel ogsaa et Slags Kærlighed; men, rent ud sagt — deri kan baade Kat og Hund være vor Mester. Dog det er al Ære værd, efter din Tankemaade" — tilføjede han formildende og klappede den gamle venlig paa Skulderen. — „Du er ikke gaaet over til os og bleven dansk, ved jeg, fordi du ikke havde det godt nok hjemme."

„Kors, nej!" — svarede den gamle med tindrende Blik — „jeg takker Gud og Hellig Erik for den Kærlighed, jeg har tilfælles med Hund og Kat. Den, der kan svigte sit Herskab i Nøden, svigter ogsaa sit Fædreland. I maa heller ikke tro, jeg har ædt mig dansk i eders danske Brød, fordi man har udstødt mig af mit Fædreland. Dansk var — Tag mig tusind! — det sidste, jeg vilde være i vor Tid."

„Død og Ulykke! du har dog Ret: vi to kan let blive uens" — udbrød Væbneren opfarende; men han dæmpede sin Harme, og de rede atter en Stund tavse ved hinandens Side. „Nej, vi vil, min Sjæl og Gud, ikke være Uvenner!" tog han atter godmodigt Ordet efter nogen Betænkning og vendte sig igen til sin tavse Ledsager. — „Er du en indfødt svensk Mand med Gud og Æren, saa følger det jo af sig selv, at du lige saa lidt vil være dansk, som vi vil være svenske eller tyske for al Verden, men du skulde kun ikke lade haant om os, fordi vi ere ulykkelige og har en Konge til Herre, som ingen ærlig Sjæl kan holde med!"

„Den Ulykke tender jeg for vel, til at lade haant derom," — svarede den gamle med et dæmpet Suk — „men det var en nem Sag at være tro og ærlig, unge Herre, naar intet fristede os til at svigte Pligt og Ed."

„For Potter, gamle! havde jeg været saa dum at sværge en Nidding og Brodermorder Troskab, maatte jeg dog hellere sætte sig en Slyngel Stolen for Døren og faa Afløsning derfor, end forlade mit Fædreland og blive en fredløs Mand for at føre hans Bæster. Den Kong Birger var jo et Umenneske: han lod jo sine egne Brødre sulte ihjel paa Nykøbing Slot."

„Kan være, det er sandt; kan ogsaa være, det var en skammelig Løgn" — svarede den gamle — „det maa han selv bedst vide og svare for, hvor han nu er. Var det sandt, hvad man mumlede om, og vidste han Bested med Fangetaarns-Nøglerne, Drost Brunke smed i Vandet, ak ja, saa har hans Sjæl det nu hedt nok i Stærsilden og kan trænge til vore Bønner." Han holdt inde og for med Haanden over Øjnene. „Saa længe han levede" — vedblev han med bevæget Røst — „Gud og St. Erik forlade mig det! saa længe kunde jeg aldrig bede et godt Ord for hans Sjæl og Salighed; men da han græd sig ihjel paa Holbæk Slot over Sønnens gruelige Henrettelse, ak ja, saa mærkede jeg dog, han var et Menneske, som vi andre. Jeg vil nu næsten tro, man har gjort ham Uret med de Helvedsnøgler: han var dog Fader til min Englekonge, som jeg saa dem hugge den dejlige Hals af" — — Den gamle tav, ligesom overvældet af en højst smertelig Forestilling, og de rede videre i skarpt Trav hen ad Vejen til Vordingborg, uden en lang Tid at fortsætte Samtalen.

Andet Kapitel.

Det var sildigt ud paa Natten og Hestene pustede udmattede, da Væbneren og den gamle Svensker standsede ved en aaben Krolade, hvor der brændte en døsig Hornlygte. To Riddere med et Par Svende rede hastigt ud ad den ene Ladeport, ligesom de to nye rejsende traf deres Heste ind ad den anden.

„Havre til vore Heste, Gaardskarl! den rene Kærne!" — raabte Væbneren og klappede sin smukke Hingst.

„Gud hjælpe os for Kærne, vi har!" — svarede den pjaltede, smudsige Gaardskarl og skuttede sig utidig, medens han gabende ratte Hestene en Visk Hø. — „Det Par Havrekærve, Tyksten levnede her i Gaar, tog nu vore egne strenge Herrer med Magt og haarde Ord i Kongens Navn."

„Kom med en Lev da, gesvindt!"

„Brød til Bæsterne? jo paa det Lav! havde vi en Skofte til vor egne Munde, maatte vi være glade."

„Nu, saa giv dem, hvad du har, Tværdriver! Hvad var det for to Herrer, der red herfra?"

„Det var, mænd! Kongens gode Venner; det maa mine Rygskytter bekende!" — svarede Gaardskarlen og skuttede sig — „det var den gamle, strenge Marsk og Bispen af Roskilds Broder, Lehnsmanden paa Axelhus — hvad er det nu han hedder? den Slyngel! — han, som lod Tyksten tage Købmandshafn i Fjor og gav Kongen den lange Næse."

„Ridder Ingvar Hjorth? ja saa! han var kæk nok mod Kongen i Fjor! sadler han nu om igen og holder sig til Marsten! De red jo ad Vordingborg til? de skulde vel over til Kongen i Lolland?"

„Vor Herre maa vide hvor de vilde hen! men gnavne og surmulede vare de og kævledes nok saa smaat. De havde en Fandens Jav: de vare sagtens bange, Tyksten skulde faa Fingre paa dem og sætte Pind for deres Smugrejser. De skammede mig ud som en Hund, og Lehnsmanden gav mig et drøjt Rap, fordi jeg bandte Kongen i min Uskyldighed, inden jeg vidste andet, end han og Kongen var usaattes endnu som i Fjor. I Gaar fik jeg Prygl for jeg bandte Tyksten. Ak! det er en forskrækkelig Tid, unge Herre! man faar hverken Madro eller Nattero mer, og man maa se sig forbandet for, hvem man snakker til. Af Tyksten plages vi Dag ud og Dag ind, og af Kongens forløbne Folk om Natten! men hvem der er den rette Herre i Landet, det kan ingen Djævel mere blive klog paa. Nu vil det vel snart faa en Ende" — tilføjede han og gabede — „hvis det ellers er sandt, hvad Marstens Svende ymtede om. Enten bliver nu vor sælle Konge sat ved Vingebenet og maaske slagen ihjel, og saa bliver da hele Landet tyst, kan jeg tro, eller vi maa enes om at slaa alle Tyskerne ihjel paa en Gang, som Rotter og Mus, over hele Landet, ret ligesom de gjorde i Skaane i Fjor. Jeg er tilfreds hvilket der sker, naar jeg kun kan være uden for Legen og faa lidt Sul til Brødet igen. Kunde vi kun faa Fred for Krigsfolket og slippe med en Herre at svare Skat og Skyld til, saa maa de for mig slaa ihjel hvem de gider! Saaledes som det nu gaar til, kan ingen Djævel holde det ud længer."

„Du er et Asen!" — udbrød Væbneren hidsig og gav den gabende Gaardskarl et saadant Puf, at han tumlede ned under Hesten. — „Naar I Fæhunde bare kan æde og sove i Ro, er det jer lige kært, om I er tyske eller danske og om I har en Slyngel eller en brav Mand til Herre. Fanden i Vold med saadanne Trællesjæle! I fortjener ikke længere at leve paa Guds fri Jord. Der, du Søvnetryne!" — vedblev han og tilkastede den forbløffede Gaardskarl nogle Ørtuger, idet han atter svang sig i Sadlen. — „Det er paa høje Tid, enhver vaagen dansk faar fri Hænder: her er fuldt op at tage fat i!" — Dermed sporede han sin Hingst og red ud af Laden.

„Den storsnudede Slirejunker! han var da ogsaa besat" — mumlede Gaardskarlen, idet han krøb op af den smudsige Halm og ledte Smaapengene op mellem Hestestarnet. „Det er en ond Handel at købe Hug for dum Snak" — vedblev han og gned sin Ryg. — „Utak og Prygl vanker her nu som dagligt Brød, saasnart man barestens mæler. Vander jeg Tyksten, er det galt; stælder jeg paa Kongen, er det ogsaa galt; giver jeg dem alle til Hobe Døden og Djævelen, er det nu allerværst, mærker jeg. Gid Fanden længer lukke sin Mund op i denne ugudelige Verden! Hunden, man slaar, skulde man dog give Lov til at tude. Var det din Herre? Godkarl!" — vedblev han helt modig i arrig Tone og vendte sig til den gamle Herskabstjener, hvis Kæmpekraft skjultes besteden af de graa Haar og det rynkede Ansigt — „tøv lidt! dig skal jeg nok faa Ram til!" Han spyttede i Næverne og vilde tage fat i den gamle, men mærkede snart til sin Forbavselse, at han havde sin Overmand for sig. Den gamle kyede ham som en Vante langt hen i Laden, uden at mæle et Ord, og steg rolig til Hest. Først da han var helt ude af Laden, gav han sin Hest Tøjlen og søgte at indhente sin unge, hidsige Rejsekammerat. Maanen skinnede klart, og han fik snart Øje paa ham, hvor en kortere Bivej til Vordingborg overskar Landevejen. Den gamle fulgte hans Genvej og red med en høflig Hilsen de to fremmede Riddere og deres Følge forbi. De vare blevne opholdte ved et Uheld og rede nu rask fort ad den almindelige Landevej. Den ene var en høj, graahaaret Herre med et langt, magert Ansigt, der var prydet med et Par store krigerske Strammer; det var Kong Christophers Marsk og Feltherre, Hr. Peder Vendelbo, der tillige bar Navn af Rigets Drost. Hans Ledsager, Ridder Ingvar Hjorth, var en stærk, undersætsig Mand paa nogle og fyrretyve Aar med et gult, studset Mundskæg, som han næsten bestandig strøg i Vejret med en selvbehagelig Mine, naar han ikke rettede paa sin Hat, der var for snæver for hans brede Hoved. De var begge helt betænkelige, og de enkelte Ord, de vekslede, syntes at røbe, at de ikke vare ganske enige om Formaalet for deres Rejse.

„Rid forud, Karle, og se om Vejen er ryddelig for Strejfbander!" — raabte den undersætsige Herre i bydende Tone og med et strengt Vink til Svendene. — „I har vel intet derimod? Hr. Marsk!"

Marsten gav Svendene et bekræftende Tegn, og de rede forud. „En overflødig Forsigtighed, Hr. Lehnsmand!" — sagde den gamle Herre — „spærrer man os Vejen, maa vi dog hugge os igennem. Men I kan have Ret: mundhugges kan vi bedst uden Vidner."

„I har ført mig paa glat Is, Hr. Marsk!" — sagde Lehnsmanden og holdt sin Hest med et heftigt Ryk tilbage. „Hvad nytter det, vi faa ham ud af Landet, naar vi dog ikke kan faa ham ind igen med den Magt og Myndighed, han nu kun bærer Navnet af? Til at leje udenlandske Hære paa ny, har han jo hverken Penge eller Land mer at pantsætte. Rejser nu ogsaa hele Folket sig i sin Fortvivlelse, bliver det dog næppe for at faa den Karl igen til at ødelægge Land og Rige. Fik han ogsaa Magten her igen for en Tid, var han, Gud hjælpe mig, i Stand til at lade mit Hoved springe for den Streg, jeg spilte ham i Fjor imod min Villie. Hm! jeg har siddet for længe i hans Raad iii ikke at kende ham ud og ind, Hr. Marsk! Taknemlighed kender han saa lidt, som Tro og Love. Da jeg understrev Freden med Sverrig i hans salig Broders Tid, vidste vi rei godt, hvem vi havde at takke for vor slette Lykke. En Forræder har han jo været alle sine Dage. Havde vi fulgt Kong Menveds sidste Raad, var Broderen aldrig kommen til Regimentet, og Land og Folk havde nu ikke været forødt og pantsat som andet Gods og Fæ."

„Han er dog vor lovmæssige Konge endnu" — sagde den gamle Feltherre med et dybt Suk — „og han er jo Hoved for Slægten! Sønnerne har baade Hoved og Hjerte. Lad os i Guds Navn gøre, hvad vi kan og lade vor Herre og Hellig Knud sørge for Resten! Saa længe der er Liv, er der Haab.

„Jeg mener, som sagt, vi burde se Tiden an!" — indvendte Lehnsmanden og strøg sit Mundskæg. — „Var hans Liv endog dobbelt saa kostbart, som I anser det for, kunde det dog let købes for dyrt; vi maa hellere lade den Skyggekonge i Stikken, end forraade Landets sidste Haab: en almindelig Opstand mod Plagerne bliver dog tilsidst vor eneste Redning; men mærker man Uraad for tidlig" —

„Min Gud og Skaber! skal vi da tøve til maaske baade Kongen og den ædle Hertug Otto ere fangne eller myrdede?" — afbrød Marsten ham ivrig. — „Med Kongehuset styrter Danmarks Trone. Jeg er vis derpaa, Ridder Hjorth! Forræderne vil udryddde den hele Slægt; de vil sælge Folk og Land til den store Rendsborger eller hans jammerlige Myndling i Slesvig; baade ham og Kong Abels Slægt kende vi."

„Men det er jo alt sammen tun Formodning og løse Rygter!" — indvendte den betænksomme Ridder og nølede. — „Vidste jeg, at der virkelig var saa overhængende Fare paa Færde, skulde jeg aldrig betænke mig" — —

„Er det Alvor med eders Ærlighed, Ridder Hjorth! og vil I nu redde eders egen Ære, som en brav dansk Mand, faa betænker I eder ikke" — afbrød Marsten ham heftig.

„Min Ære, mener jeg, er i ganske god Behold, Hr. Marsk! vil I fornærme mig?"

„Det just ikke; men enhver, der ser Grev Johans Banner vaje fra Axelhus og ved, det var Ridder Ingvar Hjorth, der aabnede ham Stad og Slot uden et eneste Sværdslag, kan ikke anse jer for nogen fuldtro Mand mod Kongen og Fædrelandet!"

„For den Handel skylder jeg kun min Broder Bispen Regnskab, men hverken Kongen eller Folket!" — svarede Ridderen stolt. — „Jeg var Bispestolens Lehnsmand, men ikke Kronens. Jeg mærker, I kender Sagen kun halvt, Hr. Marsk! og formodentlig kun af Kongens falske Mund. Men af en brav Mand som jer vil jeg ikke miskendes. Vilde jeg ikke se Bispestaden ødelagt, hvad var der saa at gøre? Paa at udholde en Belejring var der jo ikke at tænke; til at afslaa en Storm var Mandskabet for ringe. Jeg havde hellere set Stad og Slot i Kongens Haand, end i Grevens, naar galt skulde være; en af Delene faa jeg maatte ske. Se, derfor gav jeg Kongen hint Vink, som han kun for længe betænkte sig paa at tro, fordi jeg med et sandt Ord havde fornærmet ham. Da han endelig kom drattende, var det bagefter, som sædvanlig. Resten ved I. Han maatte nøjes med at true mig med Skafottet og ærgre sig over sin Halvbroders Banner over Porttinden. At jeg siden har holdt gode Miner med den milde Grev Johan, kan ingen fortænke mig i under slige Omstændigheder. Hvor godt jeg mener ham og alle Udlændingene, det haaber jeg for Resten at vise mine Landsmænd, naar den store Befrielsens Time slaar, og det ringer for Tyrannernes Sjæle her, som i Skaane."

„Jeg vil tro, I mener det trofast nok med Landet, Ridder Hjorth!" — svarede Marsten — „men til et lønligt Mytteri sætter jeg intet Haab om Guds Bistand, og til et skansk Blodbad rækker jeg aldrig min Haand; kun aabenbart og i Spidsen for en Hær vil jeg møde Landets Fjender. Er det for vort retmæssige Kongehus, de jyske Bisper og Herremænd nu vil drage Sværd, — i Guds Navn! saa skal jeg snart staa midt iblandt dem hos Ridder Bugge paa Halb; men først maa Kongen og Ridder Otto være i Sikkerhed."

„Ej hvad, Hr. Marsk! I er alt for ængstelig. Noget maa man dog stole paa de høje Herrers Broderskab."

„Grev Johan skal ingen stole paa!" — vedblev Marsten — „Gud hjælpe os for Broderskabet! det er jo kun halvt; det Frændeblod er tyndere, end Vand, naar det gælder hans egen Magt og Fordel. Betænk jer intet Øjeblik længer, Ridder Hjorth! Lad Greven nu betale jer Kjøbmandhafn, og skaf os Lejdebrev for hans ulykkelige Halvbroder! I Lolland kan Kongen ikke blive i tre Dage: skal han og Sønnen frelses, maa de bort. De er jo allerede saa godt som Fanger; ethvert af deres Skridt bevogtes. Ingen af Kongens hengivne Mænd har Indflydelse hos Grev Johan. Skal nogen i dette farlige Øjeblik udrette noget hos ham, maa det være jer."

Den gamle Marsk havde grebet Lehnsmandens Haand og trykte den heftigt med et bønligt, indtrængende Blik. Ridder Ingvar Hjorth rystede betænksomt paa Hovedet; han syntes imidlertid smigret ved den Vigtighed, Marsten tillagde hans Indflydelse hos den mægtige Grev Johan af Kiel og Vagrien, der fra Nykøbing Slot beherskede Sjælland og Smaaøerne, som Panteherre. „Nu vel, Hr. Marsk! vi vil se, hvad vi kan gøre!" — sagde Ex-Lehnsmanden af Axelhus og nikkede selvtilfreds med en stolt Beskytter-mine, medens han hævede den store Overlæbe og strøg sit Mundskæg. — „Jeg deler vel ikke eders Mening om hine højbaarne Personers Nødvendighed for Land og Rige; men jeg vil dog vise jer, at jeg hverken har handlet dumt eller uforsvarligt ved min tilsynelabende Føjelighed mod vor Panteherre. Kongen selv skal nu erfare, at jeg ikke har ment ham det saa ilde, hvorvel han kun lidet har vidst at skønne paa de dygtigste Mænd i hans Raad." Han gav sin standsede Hest Tøjlen, og de rede fort i stærk Trav.

Væbneren og den gamle Svensker fortsatte Rejsen sammen til Vordingborg og lode sig om Natten sætte over til Ladepladsen Ourebу i Lolland, en halv Mil fra Saxkøbing. De kendte endnu ej en Gang hinandens Navn; men uagtet deres højst forskellige Alder, Stand og Tænkemaade, og skønt de næsten ikke havde talt et Ord sammen uden at tvistes, syntes de dog gensidig at have faaet en besynderlig Godhed for hinanden. Da de nu ved Færgestedet i Lolland traf deres Heste i Land, spurgte den gamle straks Færgefolkene om Vejen til Saxkøbing. „Skal du den Vej, Graahoved! kan vi jo følges ad!" — sagde Væbneren — „jeg skal næsten samme Vej. Men vi har hverken faaet Nadver eller Davre; vi kan ærlig trænge dertil, og vore Heste med. Kom!" Den gamle nikkede og fulgte ham. Saasnart man havde sørget for Hestene, gik man ind i Færgehusets Gæstestue. Den tykke, svære Færgemand satte, tavs og som i Søvne, Havrebrød og Godt-Øl frem for dem og slængte sig selv paa Gaasebænken i samme Stue, hvor han snart snorkede højt. Det var noget over Midnat og hele Huset sov. „Et sovende Fæhus som det hele Land!" — sagde Væbneren højt og kastede sig paa Foldebænken ved Bordet. De rejsende tilfredsstillede tavs den første Hunger. Staldkarlen blev imidlertid besteden staaende ved Døren; men saasnart Væbneren mærkede det, trak han ham hen til Bænken og skænkede et Krus stærkt Øl for ham. „Du tjener altsaa Kong Birgers Enkedronning paa Holbæk Slot, gamle!" — begyndte han igen den længe afbrudte Samtale med et frittende Blik — „og du lader til at røgte et Ærinde for hende, som det hafter med."

Den gamle nikkede, men tav

„Det maa være et sørgeligt Liv, hun der fører" — vedblev Væbneren — „men næppe uforskyldt: hun har ikke haft ringe Del, vil man sige, i alle Ulykkerne baade her og i Sverrig."

„Hvad min stakkels Frue har syndet, vil hun nu gøre Bod for!" — svarede den gamle — „hun vil nu ende sine Dage som en from Nonne i St. Peders Kloster i Næstved, og hun vil forlige sig med sin Broder, jer ulykkelige Konge, førend hun eller maaske han siger denne Verden [illegible] uskadige Lykke god Nat. Det er for hendes Sjæls Skyld, jeg gør denne Rejse. Det er ingen Hen[illegible], unge Herre! Jeg vilde ønske, enhver, der rejser her [illegible] natten i denne Tid, rejste i lige saa lovligt Ærinde."

Væbneren blev rød og skammede sig, ligesom forlegen, medens han hastig greb Kruset og drak. „Du mener vel den fornemme Rævejæger, der gik over Vandet med os?" — tog han atter Ordet — „nu ja, han havde intet godt Ansigt; det har du Ret i — og han teede sig helt hemmelighedsfuldt, da jeg spurgte om hans Navn. Hans Spot over dit anløbne Vaabenskilt og den falmede Krone var just heller ikke smuk; men i Grunden havde han dog Ret: naar Forgyldningen gaar af Skarnet, og Kronen falder af Jammerligheden, saa ler man overalt, ser du, og glæder sig over, at dog ogsaa Ulykken kan være retfærdig iblandt."

Den gamle sukkede dybt og tav med en smertelig Mine. Væbneren tav ogsaa, og de hensank begge i helt alvorlige Tanker. Over deres Hoveder hang en Tranlampe. Paa Bænken ved Arnestedet snorkede Færgemanden højt; men hans Øjne aabnede sig af og til paa Klem, og naar de rejsende talede, snorkede han ikke.

„Havde I set, hvad mit Herskab har gaaet igennem, unge Herre!" — afbrød den gamle Svensker nu Tavsheden i vemodig Tone — „vilde I vist ikke dømme saa haardt om de stores og mægtiges Fejl og Skrøbeligheder."

„Jeg har endnu ikke set ret meget i Verden" — sagde Væbneren og satte Øltrufet haardt i Bordet med en stolt og kæk Mine — „men af hvad jeg har hørt og set kan jeg nok mærke, at alle vore Ulykker komme fra de store og mægtige. Det er da intet Under" — tilføjede han og kyede sin Hue hen ad Boret — „naar de smaa, som nu om Stunder, heller ikke due for en halv Ørtug. Den eneste Storhed der er Ære ved, er dog Vedriftens" — vedblev han og opløftede sit krusede Hoved — „men naar Kraften og Dygtigheden er borte, er der kun Trælle og Fæ til i Verden, og saa behøves der kun en kraftig Oksedriver for at drive al Verdens Fæ til Slagterbænken. Det har min Vaabenmester paa Bjørnsholm sagt mig mangen god Gang, og deri har han Ret."

„Er den mægtige Sti Andersen af Bjørnsholm eders Herre og Vaabenmester" — tog den gamle studsende Ordet og rynkede den store Pande — „saa behøver I vistnok intet Lejdebrev blandt Landets Fjender: hans Navn gælder nu mer blandt Tyskerne, end nogen brav dansk Mand vilde ønske; men saa maa I tage jer i Agt for eders egne Landsmænd, unge Herre! og mest for dem I holder for Trælle og Fæ. I Sjælland kalder man Sti Andersen af Bjørnsholm, med Tugt at sige, en ful og aabenbar Landsforræder. Er han bleven Marsk hos den Rendsborger Greve, kan han nu kalde sig Marsk Sti den anden, men han kan næppe forlange stor Pris for Ærlighed og Troskab, og — re[illegible] I her i hans Ærinde, kan det næppe være for det g[illegible]de."

„Ja saa! mener du det gamle!" — mumlede Væbneren betænkelig og stirrede paa Bordet med Haanden under Panden. — „Godt og godt er to. Der er meget godt ved Sti Andersen! men i meget [illegible]ar han Uret. At al Dygtighed og Frihedssind skulde være forsvundet af Landet, kan jeg dog heller ikke tro. Der er maaske ogsaa det sidste Ærinde, jeg røgter i Sti Andersens Tjeneste. Morbroder paa Riis har næsten gjort mig ræd for ham. Imidlertid" — vedblev ham og tog Haanden fra Panden — „en tapper og dygtig Herre er han alle Dage, det skal ingen nægte; han har gjort mer for vor elendige Konge, end han var værd. Nu har han opgivet ham for Landets Frelse."

„Han mener sagtens at det er klogest at vende Kappen efter Vinden!" — bemærkede den gamle i sin bitre, vemodige Tone. — „Nu ja, saaledes gaar det i Verden. Det samme gjorde vore store Herrer i Sverrig, saasnart Lykken vendte mit Herskab Ryggen. De mægtige har kun Venner saa længe Lykken er med dem. Naar Vognen helder, skyde Øjentjenerne efter."

„Du er en svensk Mand, gamle! men tager dog mere Del i vor jammerlige Konges Ulykke, end de fleste og bedste danske" — svarede Væbneren og betragtede sin Rejsefælle med Opmærksomhed — „det er smukt nok af dig: men, bliv ikke bister! det er dog en Øllebrøds-Varmhjertighed. Du maa ikke tro, jeg hører til de Slyngler, der dreje Kappen efter Vinden, fordi jeg tjener Sti Andersen, hvorvel han har slaaet Haanden af sin Konge, som det hedder. Ridder Sti har i syv Aar været mig i Faders Sted, maa du vide, og hans Datter, den lille, dejlige Jomfru Agnete — nu ja" — afbrød han sig selv hastig og rømmede sig — „det kommer ikke den Sag ved. Ridder Sti af Bjørnsholm har hidtil gældt for en af de bedste Mænd i Landet, mener jeg, og en Herre, som det var en Lykke og Ære for en ung Knøs af god Slægt at lære ridderlig Færd af. Han har holdt med Kong Christopher, saa længe der var Gnist af Haab om, han skulde rette sig og blive en taalelig Konge; men kun liden Tak har han faaet derfor. Jeg red ved hans Side i Slaget paa den fordømte Lo Hede ved Dannevirke; det er nu to Aar siden; men jeg glemmer aldrig den Dag. Jeg saa Sti Andersen fægte som en Bjørn mod den Rensborger Greve i Spidsen for Kongens og Grev Johans Adelsfylkning, og jeg lærte selv at bruge mit Sværd ganske vakkert, uden at rose mig. Min Herre var den sidste, der forlod Slaget, den Gang de tyske Lejesvende havde forraadt os. Prins Erik var styrtet over Dannevirke, og med ham var det snart ude. Junker Otto var fangen, og ingen dansk holdt længer Stand. At Kongen selv og Junker Valdemar undkom, kan de mest takke min Herre for. Men da vi kom hjem til Bjørnsholm efter den Færd, fik Hr. Stig ganske andre Tanker om det hele. Han kaldte Rendsborgeren den største Mand i vor Tid og modtog ofte Breve fra ham. Deri havde han Uret, og fra den Time har jeg kun tjent ham af Vane og gammel Kærlighed; men saaledes som Sagerne nu staa, er det vist ikke nemt at vide, hvorhen en brav dansk Mand skal vende sig, naar han har Folk og Land kærere, end denne Konge, der har lagt Landet øde, for nu at dø som en kronet Betler her i Skandsel." Han holdt inde, og Færgemanden paa Gaasebænken snorkede atter højt.

(Fortsættes).